# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. P.,** zastoupena JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem v Brně, Bartošova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 121/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2004, č.j. OAM-1122/VL-11-ZA-03-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2005, č. j. 36 Az 121/2004 – 84,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Pěvy Skýbové **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

## O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla odmítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 4. 2004, č.j. OAM-1122/VL-11-ZA-03-2004. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl žalobkyni k její žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byla snaha o legalizaci pobytu na území České

republiky, kde nelegálně pobývala od listopadu 2003 a odkud byla vyhoštěna. Žalobkyně přicestovala za prací, kterou si chtěla vydělat finanční prostředky, aby mohla splatit dluh vzniklý v důsledku autonehody. V průběhu řízení vyjadřovala žalobkyně obavy z jednání věřitele, jemuž dluží značnou finanční částku.

Proti správnímu rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí krajského soudu v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou pochybením žalovaného správního orgánu při projednávání žádosti o azyl. Obecným výčtem porušených ustanovení správního řádu [pozn. soudu – v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů] vytýká žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, neúplné opatření důkazů pro rozhodnutí a absenci logické vazby mezi rozhodnutím a jeho podkladem.

Krajský soud v Brně předmětnou žalobu usnesením odmítl; dospěl k závěru, že žaloba podaná žalobcem dne 18. 5. 2004 neobsahuje všechny náležitosti požadované ust. § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud v souladu s právem na spravedlivý proces, při splnění poučovací povinnosti soudu, usnesením ze dne 24. 6. 2005 vyzval žalobkyni k doplnění podání a současně ji poučil o možnosti odmítnutí jejího podání v případě nevyhovění této výzvě. Žalobkyně na uvedenou výzvu soudu ve stanovené lhůtě však nereagovala, chybějící skutkové důvody v žalobě nedoplnila.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Napadený rozsudek krajského soudu shledává nezákonným pro nesprávné právní posouzení pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu a důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 cit. zákona – pronásledování v důsledku neschopnosti uhradit dluhy bez možnosti obrátit se na policii, jakožto kompetentní orgán státní moci k zajištění a udržení pořádku. Předmětný rozsudek krajského soudu napadá pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková zjištění o osobních poměrech stěžovatelky v zemi původu jsou v rozporu s rozhodnutím správního orgánu a následně soud tento rozpor svým rozhodnutím neodstranil. Dále tento rozsudek krajského soudu dle stěžovatelky trpí jinou vadou řízení, kterou spatřuje v tom, že soud porušil jednu ze stěžejních zásad řízení, neboť jednostranně vykládá zákon v neprospěch žalobkyně a nerespektuje tak rovnost stran. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká nedostatečné zjištění faktických informací o zemi původu a nepřihlédnutí k její těžké osobní situaci, kdy byla po autonehodě s vypůjčeným automobilem v důsledku vzniklého dluhu vystavena násilnému jednání vymahačů. Nesouhlasí s odmítnutím svého podání soudem, neboť podle stěžovatelky měl soud dostatek podkladů pro svoje rozhodnutí, k dispozici měl celý spisový materiál, který obsahoval požadované náležitosti. Současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního

byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v mnoha svých rozhodnutích, předně je nutno zmínit rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaným pod č. 113/2004 Sb. NSS, dále lze uvést například rozsudek ze dne 27. 10. 2004 č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 23. 4. 2004 č. j. 7 Azs 41/2004 – 50, www.nssoud.cz. V citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud vyslovil, že obecný výčet porušených ustanovení správního řádu nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body jak předpokládá ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a (v témže smyslu) konkrétní právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Pokud žalobce tuto vadu k výzvě krajského soudu neodstraní, je namístě žalobu odmítnout. V souzené věci tyto náležitosti žaloby na výzvu krajského soudu žalobkyně nedoplnila a nebylo možno pro tento nedostatek v řízení o žalobě pokračovat, neboť žaloba byla natolik neurčitá, že z ní nebylo patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má krajský soud rozhodnutí žalovaného přezkoumávat.

Absence zdůvodnění námitky spočívající v tvrzení, že krajský soud jednostranně vyložil zákon v neprospěch stěžovatelky a nerespektuje rovnost stran, respektive neuvedení, o co konkrétně stěžovatel takovou námitku opírá, znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu takto uplatněnou námitkou přezkoumat. K této problematice lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2005 č. j. 6 Ads 13/2004 - 20, publikovaný pod č. 616/2005 Sb. NSS.

Ostatní hmotněprávní námitky týkající se správního rozhodnutí žalovaného a řízení jemu předcházející, v kasační stížnosti stěžovatelkou uplatněné, je nutno posoudit jako důvody podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné, neboť je stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač je zřejmé, že tak učinit mohla.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem

podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátce částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 4. 2007. Soud advokátce dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna soudem ustanovené advokátky činí 4800 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Zástupkyni stěžovatelky se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu